

Veverčák Louda dělá svému jménu čest. Je ten nejpo-
malejší veverčák, jakého kdy kouzelníček Smíchula
poznal. Co jedna veverka nashromáždí na zimu za
den, to uloudanému veverčákovi trvá týden. Ne že
by se nesnažil, to ne. Ale ať dělá co dělá, práce mu
nejde od tlapek.

Kouzelníček mu přispěchal na pomoc. A to by nebyl
on, aby nepomohl kouzlem. Pískl na prsty a v tu chvíli
k němu přivál kamarád vítr. Smíchula vítr požádal,
aby foukl do ořezávátka.

Nadarmo se neříká rychlý jako vítr. Jen tak tak, že
Smíchula stačil špinnout: „Dech větru odvane loudá-
ní, zrychlí se veverčí sbírání.“

Fííí. Z ořezávátka vyletěla malá vrtulka. Smíchula ji
chytil, z kapsy vytáhl čepici, kterou si upletl na zimu,
a vrtulku zapíchl do bambule. Čepice se vznesla a uve-
lebila se veverčákovi na hlavě.

Ejhle, s loudáním je rázem amen. Louda byl k neza-
stavení, poletoval jako vítr. Hned byl tu a zas tamhle.
Tu posbíral semínka z popadaných šišek, tamhle na-
šel hříbek. V okamžiku měl spížírny plné dobrot.

„Jéje, ty máš zásob na zim pět, už toho nech, spinkvej
ted!“ vyzval Smíchula veverčáka a sám začal zívát.

Louda si sundal čepici s vrtulkou. „Díky za pomoc,
Smíchulo. Jídla mám opravdu dost. Jestli chceš, mů-
žeš u mne přezimovat.“

Smíchulovi se klížila víčka. Vlastně by si od kouzel
a čar mohl odpočinout. Smíchula zaparkoval své kou-
zelné ořezávátko v opuštěném ptačím hnízdě. Potom
se vsoukal do dutiny stromu, kde měl veverčák Louda
ložnici.